

Saüc en Flor: «La muntanya pot ser afable i amical, però hi pots deixar la pell»

Parlem amb el trio altmaresmenc del seu primer EP, 'D'obaga'



Saüc en Flor | Arxiu del grup

Â

Després d'altres aventures conjuntes, com el grup de psicodèlia poètica **Eve**, a **Saüc en Flor** s'hi retroben Genís Poch i Cassola (veu principal i guitarra), Carles Camps (guitarra i veu) i Gerard Avellaneda (contrabaix i veu). El trio s'imagina com un col·lectiu permeable a la veu dels poetes com demostren en el seu primer EP, '*D'obaga*' (autoeditat, 2021), enregistrat a Cardamomo Studio, produït per Emili Bosch Molina (**B1n0**) i mesclat i masteritzat per Jan Valls.

Per què el nom de Saüc en Flor?

Trobar-se un saüquer florit, davant d'un mas, és un bon auguri. A més, té qualitats guaridores. El nom és senzill i eufònic, i ens encaixava amb la visió artística del projecte: procurar anar a l'arrel de la vida humana, que no és sinó el vincle amb un mateix, amb els altres, i amb l'entorn. El més important és que no es malmeti amb violència el vincle harmònic que els humans establim amb tot els que ens envolta. És la nostra naturalesa original.

I d'on surt 'D'obaga' com a títol d'aquest primer EP?

L'obaga és frondosa perquè s'oculta del sol. S'acostuma a relacionar l'ombra i la foscor a qualitats negatives, però això no deixa de ser una arbitrarietat com una altra. També pot ser un espai de recolliment, de frescor, de màgia. D'altra banda, aquest primer EP no tindria sentit sense el segon, que traurem l'any vinent, i que s'intitularà *Solei*. Però no té res a veure amb el "bé" i el "mal"! Són simplement realitats complementàries i indissociables. Una mostra àmplia dels estats de l'esperit.

Quins han estat els projectes anteriors musicals (o poètics) que heu compartit?

Els tres vam començar a tocar plegats a la primera adolescència, en grups que no van anar gaire enlloc. Després, però, vam formar part ?amb l'Oriol Sauleda i l'Àlex Bellido? del grup de rock psicodèlic *Eve*, que unia música i poesia. Muntàvem uns saraus bastant ben parits. És el germen de tot.

El videoclip de "Lluu" l'acompanyeu amb uns versos de Perejaume. Us coneixeu o us influeix d'alguna manera?

En Perejaume és fill de Sant Pol de Mar, i ha literaturitzat com ningú el massís del Montnegre. A més a més, encarna la continuïtat dels cims més alts que va donar la cultura catalana el segle passat: Foix, Tàpies, Miró, Brossa, Carner... Com diu l'Oriol Sauleda: és com l'aigua que raja, no hi pots no estar d'acord. És el més gran, conjuntament amb Dolors Miquel i Enric Casasses.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=MaxDnvM0g4k>

Aquesta mateixa cançó recorda a la música etèria de Ferran Palau, però vosaltres veniu d'un altre paisatge, del Montnegre altnegre altnegre i les valls de l'Alta Garrotxa. Què busqueu per a les vostres cançons allí? Com definiu el vostre 'beat silvestre'?

El que ara s'anomena 'so metafísic' és una gran troballa i la seva influència en les generacions més joves és evident, i és bo que sigui així. El 'beat silvestre' és una mescla d'aquest so produït a estudi ?gràcies als bons oficis del nostre productor, l'Emili Bosch (**Bb1n0**)?, amb la naturalitat que intentem transmetre. La comunió amb la natura és necessària, tot i que no tot són flors i violes: obrir-se al món també és obrir-se al mal. La muntanya pot ser afable i amical, però hi pots deixar la pell.

El tercer tema del disc, "Gojant", s'impregna d'una 'lluna gojant'. Sou molt llunàtics o gaire galàctics?

Galàctics en el sentit que cada pam de terra és tant galàxia com una supernova, sí, sens dubte. I ja ho diu Enric Casasses: l'únic déu és la lluna.

A "Daura" torneu a parlar d'anar descalços, de cert secretisme... Què us il·lumina més?

Aquesta cançó prové d'un poema breu i fondo de Josep Carner, "Pietat", format per dos únics alexandrins: *'A l'arbre hi ha una fulla que ja està a punt de caure/ i l'últim raig del dia, que ho sap, encar la daura'*. Aquesta ment que no discrimina és essencial: per accedir-hi, a vegades cal entrar en un estat de calma profunda, d'intimitat.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=W3zV2tdwWTQ>

La manera de cantar i el que canteu té molt de nit; almenys és important a "Òliba". Feu cançons nocturnes?

Això ja ho deia J.V.Foix en un sonet dedicat a Carles Riba: 'La nit, diem, i el cor comú batega!'. "Òliba" és una cançó d'alliberament dels condicionants materials, perquè no és clar que la ment sigui indissociable del cos. Hi canta la **Rocío Pinto**, cantant pinedenca d'una qualitat humana i artística excepcional. Ens agrada treballar amb els amics, i ella és una molt bona amiga. També col·labora, a "Taül", l'**Elena Tarrats**, una altra bona amiga.

Parlant de "Taül" -persona capaç de qualsevol acció baixa-! A què es deu aquest posat de gosar infringir alguna llei? O voleu deixar clar que és la llei, la cruel?

La llei cruel és la de l'existència humana. Tots tenim una part fosca, egoista, perversa. I a vegades, quan ens la trobem de cara, no tenim altre remei que menjar-nos-la amb patates,

acceptar-la i intentar no repetir els errors comesos. Els humans som erràtics, i cal esmenar els problemes que hem creat, el patiment innecessari que generem.

Traieu ara un llibret editat per Roure Edicions -que acompanya aquest EP i el següent 'Solei'- amb textos inèdits d'Oriol Sauleda, Núria Bendicho, Maria Sevilla i Guim Valls. Quina relació heu establert amb tots aquests poetes?

Editar amb Roure Edicions és un somni fet realitat: llibrets fets a mà i amb molt d'amor, i a sobre fora de mercat. La col·laboració amb els poetes forma part de la nostra filosofia: tots són bons amics nostres i, a més, permet eixamplar aquesta idea tan tancada de "grup de música". Més aviat volem ser un col·lectiu permeable. Tots quatre són el futur de la literatura catalana, i nosaltres tenim la sort de ser amics seus i poder-hi col·laborar.